

RECULL DE JURISPRUDÈNCIA DELS TRIBUNALS ORDINARIS

Xavier Urios Aparisi
Cap de l'Assessoria jurídica
Autoritat Catalana de Protecció de Dades

Sumari: 1. Tribunal Suprem; 1.1. Aplicació del principi d'igualtat de gènere al planejament urbanístic (STS 04.11.2024); 1.2. Admissió de la impugnació de circulars i instruccions (STS 07.11.2024); 1.3. Termini per procedir al pagament de les factures en l'àmbit de la normativa de contractes del sector públic (STS 26.11.2024); 1.4. Procediment de revisió de preus aprovats mitjançant acte administratiu ferm (STS 02.12.2024); 1.5. Llicència urbanística específica per les *Mobile-home* als camps (STS 05.12.2024); 1.6. Regulació mitjançant ordenança fiscal del servei de subministrament d'aigua mitjançant gestió indirecta (STS 11.12.2024); 1.7. Incompetència d'una empresa privada per elaborar el projecte complet de relació de llocs de treball de funcionaris municipals (STS 19.12.2024); 1.8. Aprofitament especial del domini públic (STS 07.01.2025); 1.9. Cessió de dades tributàries sense consentiment (STS 21.01.2025); 1.10. Abús en la contractació temporal i conversió en funcionari públic (STS 25.02.2025); 2. Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; 2.1. Impossibilitat d'aportar en via de recurs documents que no s'han aportat en el procediment originari tot i haver estat requerits (STSJCat 02.10.2024, SCA, Secció 5a); 2.2. Horaris comercials; qualificació de zona de gran afluència turística (STSJCat 23.10.2024, SCA, Secció 5a); 2.3. Aplicació del principi de proporcionalitat a la revocació de subvencions (STSJCat 23.10.2024, SCA, Secció 2a); 2.4. Valoració de les al·legacions presentades en els tràmits d'audiència i informació pública (STSJCat 30.10.2024, SCA, Secció 3a); 2.5. Obligatorietat de la consulta pública prèvia en la tramitació de reglaments municipals (STSJCat 08.11.2024); 2.6. Requisits de l'expedient electrònic (STSJCat 20.11.2024); 2.7. Mesures de protecció de l'ecosistema marí de les illes Medes (STSJCat 11.12.2024); 2.8. Revisió d'ofici d'actes nuls i abast de les facultats revisores dels Tribunals (STSJCat 19.02.2025); 3. Jutjats contenciosos administratius; 3.1. Notificacions electròniques: notificació a la persona vinculada (STJCA de Barcelona núm. 1, 04.09.2024).

1. TRIBUNAL SUPREM

1.1. APLICACIÓ DEL PRINCIPÍ D'IGUALTAT DE GÈNERE AL PLANEJAMENT URBANÍSTIC (STS 04.11.2024)¹

La qüestió que es plantejava en seu cassacional era determinar l'abast de l'omissió de l'informe d'impacte de gènere en el procediment d'elaboració dels plans urbanístics i, en concret, sobre si la imputació de la vulneració del principi d'igualtat de gènere en un pla exigeix identificar les determinacions del pla constitutives d'aquesta contravenció. Igualment, s'avalua l'abast i conseqüències de l'omissió de l'informe sectorial de telecomunicacions en el

1. ECLI:ES:TS:2024:5588.

procediment d'aprovació dels instruments de planificació urbanística que afectin el desplegament de les xarxes públiques de comunicacions electròniques.

El Tribunal Suprem estima parcialment el recurs de cassació interposat per la Generalitat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que va declarar la nul·litat del POUM de Piera perquè no s'havia emès l'informe d'impacte de gènere. El Tribunal Suprem reitera la doctrina sobre l'abast de l'omissió d'aquest informe en el procediment d'elaboració dels plans urbanístics, indicant que l'informe d'impacte de gènere només serà un tràmit preceptiu del procediment d'elaboració dels plans urbanístics quan la normativa autonòmica així ho configuri, sens perjudici que la perspectiva de gènere hagi de ser tinguda en compte necessàriament en els plans d'urbanisme amb el corresponent control jurisdiccional sobre aquest extrem. Així, recorda que el principi d'igualtat de tracte entre homes i dones és una exigència bàsica en tot el territori nacional i, per tant, s'ha d'observar en cadascuna de les determinacions del pla, però no es pot imposar amb caràcter preceptiu que s'emeti un informe d'impacte de gènere quan no ho exigeixen ni la normativa estatal ni l'autonòmica.

Pel que fa a la decisió de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de declarar la nul·litat del pla, perquè no es va demanar un segon informe preceptiu a la Direcció General de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme, tal com estableix l'article 35.2 de la Llei general de telecomunicacions, atès que el primer informe era desfavorable, el Tribunal Suprem considera que la seva ommissió per part de l'Administració planificadora suposa la vulneració de l'esmentat precepte, i confirma la sentència d'instància.

1.2. ADMISSIÓ DE LA IMPUGNACIÓ DE CIRCULARS I INSTRUCCIONS (STS 07.II.2024)²

Les circulars i instruccions, aprovades per part de l'Administració a l'empara de l'article 6.1 de la Llei 40/2015, són instruments per dirigir l'activitat dels òrgans jeràrquicament dependents. No obstant això, en ocasions emmascaren veritables reglaments, amb una eficàcia *ad extra*. Una de les diferències entre els reglaments i les circulars i instruccions és que aquestes darreres no poden ser recorregudes en via contenciós administrativa, sinó que són recurribles els actes que les apliquin.

En aquest cas, el Tribunal Suprem estima el recurs de cassació interposat contra la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que va inadmetre el recurs interposat contra uns documents, publicats al web del Departament d'Educació, que fixaven directrius sobre l'organització i gestió dels centres educatius pel curs 2022-2023. La sentència considera que són recurribles en via contenciosa administrativa els documents aprovats pel Departament d'Educació en què, entre altres coses, s'establia que el català seria «la» llengua vehicular (única) als centres educatius a tots els efectes (activitats escolars, extraescolars, menjador, senyalització, reunions, etc.), en contrast amb el que disposava el marc legal, segons el qual, sense perjudici de la preeminència del català, el paper del castellà seria concretat per cada centre en el seu projecte educatiu en atenció a una sèrie de circumstàncies.

2. ECLI:ES:TS:2024:5564.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya havia considerat que es tractava d'unes instruccions o circulars no aprovades formalment ni publicades, que eren una simple orientació als centres sense naturalesa normativa. El Tribunal Suprem discrepa d'aquest criteri, i constata que el contingut dels documents està establint nous drets i obligacions, considerant que no s'adequa a les prescripcions normatives, i, en concret, «ha introduït mitjançant els documents impugnats elements diferents dels que contenen els preceptes referits i que pretenen vincular a tots els àmbits sobre els quals es projecten, els quals van més enllà del pròpiament intern de l'Administració». Per aquesta raó, el Tribunal Suprem considera que, com contradueixen el marc jurídic, aquests documents són impugnables directament, sense que sigui suficient un control indirecte a través de la impugnació d'actes d'aplicació: «aquesta possibilitat no ha d'impedir que s'impugnin jurisdiccionalment quan, com és el cas, l'Administració, qualsevol que sigui la denominació de la qual se serveixi, hi adopti determinacions susceptibles d'incidir en l'esfera de drets i interessos dels administrats». En aquest sentit, el Tribunal Suprem indica que, si bé en principi contra les instruccions i circulars no es pot interposar cap recurs, hi ha actuacions que, tot i denominar-se així, van més enllà de la esfera interna i no innovadora pròpia d'aquestes figures. Igualment, considera que els documents que s'impugnen introdueixen elements que no estableix la llei en relació amb la llengua de l'ensenyament, i que pretenen vincular àmbits que ultrapassen l'àmbit intern.

Per tant, fixa com a doctrina que les instruccions de les autoritats educatives sobre el projecte educatiu dels centres docents que transcendeixin l'àmbit intern de l'Administració i incloguin elements que excedeixin la mera informació són susceptibles de recurs contenciós administratiu, retrotraient al mateix temps les actuacions perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicti sentència.

1.3. TERMINI PER PROCEDIR AL PAGAMENT DE LES FACTURES EN L'ÀMBIT DE LA NORMATIVA DE CONTRACTES DEL SECTOR PÚBLIC (STS 26.II.2024)³

La normativa de contractes del sector públic, en línia amb les previsions que va establir la Llei 3/2024, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials, ha adoptat mesures per evitar la demora en el pagament del preu dels contractes. La Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, preveu que l'Administració tindrà l'obligació d'abonar el preu dins dels trenta dies següents a la data d'aprovació de les certificacions d'obra o dels documents que acreditin la conformitat amb el que disposa el contracte dels béns lliurats o serveis prestats, sens perjudici del que estableix l'apartat 4 de l'article 210, i si es demorés, haurà d'abonar al contractista, a partir del compliment d'aquest termini de trenta dies, els interessos de demora i la indemnització pels costos de cobrament en els termes previstos en la Llei 3/2004, de 29 de desembre, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials. El segon paràgraf indica que, per a l'inici del còmput de termini per a la meritació d'interessos, el contractista haurà d'haver complert l'obligació de presentar la factura davant el registre administratiu cor-

responent en els termes establerts en la normativa vigent sobre factura electrònica, en temps i forma, en el termini de trenta dies des de la data de lliurament efectiu de les mercaderies o la prestació del Servei.

La sentència analitzada planteja quan comença a computar el termini de trenta dies a que fa referència el paràgraf segon de l'apartat 4, si és des del moment en què l'Administració comprova i aprova la factura, o si ha de passar necessàriament el primer termini de trenta dies des de la seva presentació. Així, la qüestió sobre la qual s'entén que existeix interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència radica sobre el *dies a quo* de la meritació dels interessos de mora i, en concret, si el primer termini de trenta dies que la Llei atribueix a l'Administració per comprovar i aprovar la factura és irrenunciable, en el sentit que resulta necessari que transcorri aquest termini, amb independència que s'hagin realitzat o no els tràmits corresponents de comprovació o aprovació de la despesa, per poder computar el segon termini de trenta dies el venciment dels quals determina de forma inexorable estar incurs en mora.

El Tribunal Suprem, en línia amb altres pronunciaments judicials previs, entén que, amb la presentació de la factura davant l'Administració contractant, s'inicia el termini de trenta dies de comprovació i aprovació, i si un cop aprovada transcorren trenta dies sense efectuar el pagament, incorre en mora i s'inicia la meritació d'interessos, amb independència que l'Administració no hagués formulat cap objecció en la fase de comprovació.

1.4. PROCEDIMENT DE REVISIÓ DE PREUS APROVATS MITJANÇANT UN ACTE ADMINISTRATIU FERM (STS 02.12.2024)⁴

La qüestió plantejada en seu cassacional és si, en relació amb la liquidació de contractes d'obres, quan l'òrgan de contractació es vulgui apartar del criteri sobre revisió de preus aprovat a la certificació final d'obra (acte administratiu ferm), mitjançant un acte administratiu posterior, com és la resolució aprovatòria de la liquidació, ha de procedir o no a la revisió d'ofici mitjançant declaració de lesivitat del primer dels actes administratius dictats.

El Tribunal Suprem, en línia amb pronunciaments anteriors, indica que, pel que fa a les prestacions econòmiques derivades del contracte, el certificat final de les obres executades és un acte provisional o a compte de la liquidació final del contracte i, per tant, els pagaments derivats de la certificació final de les obres són susceptibles de regularització o ajust en la liquidació final del contracte, sense necessitat d'acudir per a això a la declaració de lesivitat de la certificació final de les obres executades. El Tribunal considera que la certificació final d'obra no és un acte definitiu, sinó d'un pagament a compte de la liquidació final del contracte, que la liquidació final pot regularitzar o ajustar els pagaments derivats d'aquella sense necessitat de declaració de lesivitat, que el contracte no s'extingeix amb la certificació final d'obra, sinó amb la liquidació final que determina les obligacions econòmiques definitives. Finament, que la llei autoritza expressament l'Administració a modificar la certificació final d'obra en la fase de liquidació del contracte.

4. ECLI:ES:TS:2024:5940.

1.5. LLICÈNCIA URBANÍSTICA ESPECÍFICA PER A LES *MOBILE-HOME* ALS CÀMPINGS (STS 05.12.2024)⁵

El Tribunal Suprem estableix en aquesta sentència que «la naturalesa de les denominades “*mobile-home*” o cases mòbils és assimilable a les cases prefabricades des de la perspectiva de l'exigibilitat de la llicència urbanística per ús de sòl, sent d'aplicació l'article 11.4.c del Reial Decret Legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Sòl i Rehabilitació Urbana». El Suprem desestima el recurs d'Agrocamping, SL contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que va confirmar el decret de l'Alcaldia de l'Ajuntament de Tarragona, de data 11 de maig de 2018, pel qual es denegava la legalització de la col·locació de *mobile-homes* en el càmping que regentava aquesta societat.

Segons indica la sentència, seran les normes urbanístiques aplicables en cada cas les que legitimin la instal·lació de les cases mòbils en un càmping, «sense que pugui quedar emparada aquesta instal·lació en la llicència d'activitat que s'hagi pogut obtenir prèviament ja que aquesta llicència, com assenyala l'Ajuntament de Tarragona, no té per funció realitzar el control urbanístic dels usos del sòl, sinó procurar que l'activitat es desenvolupi sense causar molèsties o perjudicis al seu entorn». La sentència afegeix que no es produeix cap infracció de la Directiva de serveis o de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de servei i el seu exercici, «doncs aquestes normes són aplicables als requisits que afectin l'accés a una activitat o al seu exercici però no als requisits que deriven de les normes d'ordenació del territori i urbanisme, en la mesura que aquestes no regulen o no afecten específicament l'activitat del servei encara que hagin de ser respectades pels prestadors del servei en l'exercici de la seva activitat econòmica». L'exigència de llicència urbanística es justifica, segons s'indica, en una raó imperiosa d'interès general com és la protecció del medi ambient i l'entorn urbà.

Els recurrents consideraven assimilables les *mobile-home* als remolcs tal com apareixen definits en el Reglament General de Vehicles, i pretenien fer prevaldre la condició de vehicle sobre la d'habitatge, més pròxima, al seu parer, a la roulotte o autocaravana que a la casa prefabricada, recull la sentència. El Tribunal discrepa d'aquest posicionament, i entenc que no és correcta la seva assimilació als remolcs, ja que el disseny de les *mobile-homes* és incompatible amb la seva utilització habitual com a vehicle remolcable, encara que puntualment puguin ser-ho, ja que han estat ideades i creades per proporcionar casa, llar, a una persona o grup de persones, bé de forma temporal o bé de forma permanent, sense perjudici que conservin una vegada instal·lades certes aptituds per a la mobilitat, per la qual cosa conclou que «la seva assimilació s'ha de fer amb la casa prefabricada i no amb el remolc».

D'altra banda, el Tribunal Suprem assenyala que la voluntat explicitada del recurrent era transformar el seu negoci de càmping en una instal·lació tipus *resort* dotant les parcel·les dels serveis d'aigua, electricitat i desguàs per col·locar-hi, *mobile-homes* i bungalows. La Sentència contesta respecte a aquesta qüestió que «*resort*, segons ens ensenya la Reial Acadèmia Espanyola, és una paraula que procedeix de l'anglès que significa complex hotel·ler, de manera que la transformació pretesa amb la col·locació de les *mobile-homes* en uns terrenys existents

en sòl no urbanitzable als quals, després de les corresponents obres, se les ha dotat dels serveis d'aigua, electricitat i desguàs, implica un ús del sòl que exigeix autorització urbanística en els termes indicats en l'article 11.3 i 4.c) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Sòl i Rehabilitació Urbana, sense que en cap cas aquesta transformació pugui quedar emparada, com pretén la part recurrent, en la llicència d'activitat obtinguda per a un càmping». En resum, el Tribunal Suprem, donant la raó a l'Administració, desestima el recurs i assenyala que les *mobile-homes* són estructures habitacionals que requereixen llicència urbanística per a la seva instal·lació en càmpings, ja que no estan emparats per la llicència d'activitat, la qual cosa, d'altra banda, clarifica la necessitat d'una regulació específica per a aquest tipus d'estructures en el context de l'ús del sòl.

1.6. REGULACIÓ MITJANÇANT ORDENANÇA FISCAL DEL SERVEI DE SUBMINISTRAMENT D'AIGUA MITJANÇANT GESTIÓ INDIRECTA (STS II.12.2024)⁶

El subministrament d'aigua potable a domicili (el servei d'aigua en baixa als usuaris finals) és un servei obligatori dels municipis, que es pot prestar de manera directa, o de manera indirecta, a través de les diferents fórmules que estableix la normativa contractual o de procediment administratiu. En el cas que ens ocupa, es tractava de la prestació del servei de subministrament en el qual, el receptor del servei era una administració pública de caràcter local. Aquesta singularitat subjectiva plantejava dubtes des del punt de vista econòmic, a l'hora de determinar si la contraprestació econòmica derivada per la prestació del servei havia de regular-se en una ordenança fiscal reguladora de la taxa o, pel contrari, en una ordenança de prestació patrimonial de caràcter públic no tributari.

La situació de sortida era el cobrament de la prestació mitjançant una taxa, sense tenir en compte que, a partir de l'entrada en vigor de la Llei de contractes del sector públic, l'Ordenança reguladora de la taxa no seria aplicable per a la fixació de la tarifa, ja que es tractaria d'una prestació patrimonial pública no tributària. La part recurrent (usuari del servei de subministrament) entenia que la gestió del servei de subministrament d'aigua es realitza de forma indirecta i la concessionària es retribueix directament dels usuaris del servei, i, si bé correspon a l'Ajuntament fixar la tarifa que percep la concessionària, però per a això serà necessària prèviament l'aprovació de la corresponent ordenança, que no seria fiscal, ja que no es tracta d'exigir una taxa, sinó d'exigir una prestació patrimonial de caràcter públic no tributari.

Poques qüestions han estat tant controvertides doctrinalment i jurisprudencialment com la de la naturalesa jurídica de les contraprestacions que han de satisfer els destinataris del servei d'abastament domiciliari d'aigua potable. La Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic pretén posar fi a aquest debat en considerar que es tracta d'una prestació patrimonial de caràcter públic no tributari (art. 289). La sentència ve a fer una distinció entre tarifa (o preu) i taxa que, fins a l'entrada en vigor de la Llei 9/2017, havia estat objecte d'una jurisprudència vacil·lant pel Tribunal Suprem, per la distinció entre preus públics o privats. A

6. ECLI:ES:TS:2024:6015.

partir de la vigència de l'esmentada Llei, les tarifes que abonin els usuaris del servei són prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari —(art. 2 c) de la Llei 8/1989 de 13 d'abril, de règim jurídic de les taxes i preus públics.

El Tribunal Suprem recorda la línia jurisprudencial, conforme a la qual, s'havia de diferenciar la naturalesa de la contraprestació segons que la tarifa correspongui a prestació del servei per un concessionari en règim de gestió indirecta o el servei es presti directament per l'Administració titular. En el primer cas, s'estaria davant d'un preu privat; es tractaria de contraprestacions percebudes directament pels concessionaris de serveis públics com a remuneració del servei, encara que la potestat tarifària correspongués a l'Administració concedent (art.148-155 RSCL). Aquesta naturalesa s'hauria de matisar a la vista del que disposa l'article 289 de la Llei 9/2017, si bé en tot cas se li nega naturalesa tributària. En el segon cas, en prestar l'Administració el servei en règim de gestió directa s'entendria que la naturalesa jurídica de la percepció era la d'una taxa [SSTS de 27 de setembre de 1997 (rec. apel. 9964/1991); de 29 d'octubre de 2003 (rec. cas. 566/1997); de 5 de febrer de 2009 (rec. cas. 3454/2005); de 7 de març de 2007 (rec. cas. 1727/2002); i de 7 d'abril de 2007 (rec. cas. 2882/2002)]. D'acord amb el que s'ha exposat, considera el Tribunal Suprem que la regulació de les contraprestacions econòmiques percebudes per la prestació de determinats serveis públics, quan el subministrament d'aigua potable es realitza mitjançant gestió indirecta, al no tenir la naturalesa d'una taxa, no s'ha de contemplar en una ordenança fiscal reguladora de la taxa per la prestació d'aquests serveis públics, quan el receptor del servei, com és el cas, sigui una administració pública de caràcter local.

1.7. INCOMPETÈNCIA D'UNA EMPRESA PRIVADA PER A ELABORAR EL PROJECTE COMPLERT DE RELACIÓ DE LLOCS DE TREBALL DE FUNCIONARIS MUNICIPALS (STS 19.12.2024)⁷

El Tribunal Suprem tracta la qüestió relativa als límits d'actuació privada en l'exercici de competències administratives, en els casos en els quals s'externalitzen funcions públiques. En concret, considera la Sala que la tramitació dels procediments administratius resta reservada als funcionaris públics integrats en els respectius òrgans competents i que en cap cas no es poden excloure d'aquesta regla les funcions que afectin directament o indirectament les potestats públiques o la protecció dels interessos generals.

En aquest cas, considera que la intervenció d'una empresa privada en l'elaboració de la relació de llocs de treball va ser des del primer moment «intensa» i que «cal entendre que per part de l'Administració es renuncia a realitzar a través dels seus funcionaris les funcions intel·lectuals i valoratives pròpies, funcions que són fonamentals o essencials». No es va tractar, per tant, de la prestació de serveis puntuals i accessoris, sinó d'una intervenció «en la pròpia i genuïna activitat administrativa», amb vulneració de l'art. 9.2 EBEP. En resum, el Tribunal Suprem entén que la normativa dona una clara resposta a la qüestió plantejada. D'una banda, l'article 9.2 de l'Estatut bàsic de l'empleat públic deixa clar que en les actuacions administratives que suposin l'exercici de potestats públiques han de ser els funcionaris els que hi intervin-

7. ECLI:ES:TS:2024:6328.

guin, ja que reserva als funcionaris públics aquestes funcions que impliquin una participació directa o indirecta en l'exercici d'aquestes. D'altra banda, l'article 17 de la Llei 9/2017, de contractes del sector públic, és igualment explícita al respecte al prohibir que siguin objecte de contracte de serveis els que impliquin exercici de l'autoritat inherent als poders públics.

D'acord amb aquestes exigències, que la Sala ha recollit en altres pronunciaments als quals es fa referència en la interlocutòria d'admissió, el posicionament del Tribunal Suprem és confirma en quan als límits a aplicar a aquestes externalitzacions. En concret, la Sala fa referència a la sentència invocada de contrari, Sentència 469/2023, de 12 d'abril (rec. cas. 8778/2021), indicant que el criteri establert en la mateixa no és aplicable a aquest cas, perquè a diferència de la sentència esmentada, en el cas present no es donen circumstàncies extraordinàries, ni es pot considerar que l'Ajuntament afectat manqui de mitjans tècnics idonis per intervenir activament en el procediment d'elaboració de la seva Relació de Llocs de Treball i, a més, el que és important subratllar, és que, al marge de què en determinats supòsits es pugui procedir a externalitzar determinades funcions, com la tramitació parcial de procediments administratius, en tot moment l'Administració s'ha de reservar, a més de la decisió, el control del procediment.

1.8. APROFITAMENT ESPECIAL DEL DOMINI PÚBLIC (STS 07.01.2025)⁸

El Tribunal Suprem declara que l'aprofitament especial del domini públic mitjançant l'autorització municipal d'instal·lació i explotació de terrasses per exercir activitats de restauració a la via pública no és un fet imposable de l'impost sobre transmissions patrimonials oneroses, d'acord amb els articles 7.1*b* i 13.2 del Reial decret legislatiu 1/1993. Afegeix el Tribunal que l'equiparació que aparentment efectua l'article 13.2 del text refós de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats entre les concessions administratives i les autoritzacions per a l'aprofitament especial dels béns de domini públic —en aquest cas, terrasses d'establiments d'hostaleria a la via pública— «ha de ser interpretat en el sentit que no tot aprofitament especial del demani, per si sol, origina un desplaçament patrimonial a favor de l'autoritzat, a efectes del seu gravamen per l'impost que ens ocupa». Indica que, en tot cas, «la constatació del requisit del desplaçament patrimonial a efectes del gravamen d'una autorització per a l'aprofitament especial del domini públic requereix un examen del contingut i circumstàncies presents en aquesta autorització, per ser rellevant a efectes fiscals».

El Tribunal Suprem desestima el recurs de la Generalitat de Catalunya contra una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que va confirmar la resolució del Tribunal Econòmic-Administratiu Regional català, que, al seu torn, va estimar la reclamació d'una contribuent contra la liquidació de l'Agència Tributària de Catalunya pel concepte d'*impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats* [«ITPAJD»], modalitat transmissions patrimonials oneroses. L'advocat de la Generalitat sostenia que l'autorització administrativa per a la instal·lació i explotació d'una terrassa en un espai públic sigui a través

8. ECLI:ES:TS:2025:106.

d'un aprofitament especial a través d'un ús privatiu amb instal·lacions desmuntables, entra plenament dins de la definició del fet imposable de l'impost sobre transmissions patrimonials oneroses.

L'origen del plet va ser el requeriment de l'Agència Tributària de Catalunya a una contribuent, en un procediment de control de presentació de liquidacions, perquè presentés autoliquidació de l'impost sobre transmissions patrimonials, per la instal·lació d'una terrassa a la via pública que li havia autoritzat l'Ajuntament de Badalona. La interessada va respondre al requeriment manifestant que no estava obligada a presentar la declaració, ja que ja pagava la taxa per l'ocupació de la terrassa. Iniciat procediment de comprovació limitada, se li va notificar proposta de liquidació el 22 de gener de 2019. Després de la presentació d'al·legacions, es va dictar liquidació provisional el 12 d'abril de 2019 en concepte de «concessions administratives», considerant que estan subjectes a ITPAJD tots els actes de les Administracions Públiques pels quals s'atribueix als particulars l'aprofitament específic —de la intensitat que fora— de béns de domini públic, dada que concorre en el present cas. Així, en contra del criteri de la Generalitat, entén que no es pot interpretar que qualsevol aprofitament especial comporta, en tot cas i directament, un desplaçament patrimonial, ja que seria una interpretació extensiva o fins i tot analògica del fet imposable.

La Sentència determina que no es pot considerar base imposable la taxa lligada a l'autorització administrativa com si fos el cànon de concessió que ha de satisfer l'entitat concessionària, i més considerant que la figura de l'autorització respon a la idea de controlar l'activitat dels particulars en l'exercici de drets preexistents que l'autorització es limita a verificar, remouent els obstacles previs. Per tant, considera que l'autorització per instal·lar terrasses sobre sòl de domini públic per a finalitats de restauració no comporta un desplaçament patrimonial a favor de la persona autoritzada.

1.9. CESSIÓ DE DADES TRIBUTÀRIES SENSE CONSENTIMENT (STS 21.OI.2025)⁹

La sentència analitzada planteja els límits a la cessió de dades tributàries i, en concret, determina si era possible obtenir com a prova de càrrec les dades dels obligats tributaris cedits per l'Administració tributària per a la tramitació d'un procediment sancionador i la seva eventual integració en l'il·lícit del tipus infractor.

El cas analitzat era un recurs formulat contra una sentència d'apel·lació que va revocar la nul·litat d'una sanció econòmica i la revocació de la llicència de taxi imposada a un ciutadà; nul·litat que havia estat decretada inicialment pel jutjat contenciós administratiu en considerar que aquesta sanció havia caducat. En el recurs, el sancionat al·lega que l'Administració va utilitzar dades tributàries sense consentiment i que va vulnerar la seva presumpció d'innocència, mentre que el consistori oposa que les dades van ser obtingudes legalment en el marc d'un procediment penal i que eren necessàries per a la gestió pública.

El Tribunal Suprem resol donant la raó al particular ja que es conclou que l'Administració va actuar en contra de l'ordenament jurídic en utilitzar dades tributàries sense el

9. ECLI:ES:TS:2025:162.

consentiment de l'afectat i per a finalitats no tributàries. En aquest sentit, invocant jurisprudència anterior, indica que si una Administració, per a l'exercici de les funcions que li són pròpies, sol·licita de l'AEAT la cessió de dades tributàries, aquesta cessió serà amb finalitats tributàries; ara bé, si és per a l'exercici d'altres potestats alienes a les tributàries i no hi ha una norma legal que ho prevegi, haurà de comptar amb la prèvia autorització de l'interessat. Per tant l'acte dictat sobre la base d'unes dades tributàries cedides serà conforme a Dret si la cessió respecta les regles de l'article 95.1 de la LGT. En aquest sentit, conclou el Tribunal Suprem que l'Ajuntament va actuar en contra de l'ordenament jurídic, ja que l'article 95 de la Llei general tributària no l'autoritza a servir-se de les dades tributàries per a finalitats que no són de caràcter tributari, sinó d'aplicació de la regulació del taxi, sense consentiment de l'interessat a la seva cessió i a partir d'una sol·licitud equívoca per part de l'Ajuntament, doncs no va expressar a l'Agència Estatal d'Administració Tributària que els pretenia per actuar contra els titulars de llicències de taxi que les haguessin cedit a floters. El Tribunal Suprem afegeix que, tot i que l'Ajuntament al·lega que va les dades les havia obtingut personant-se en un procediment penal, aquest fet del que, d'altra banda, no hi ha cap constància, no el legitima per a emprar dades tributàries per resoldre sobre llicències de taxi.

Tot i que no formava part de l'interès cassacional, la sentència analitza igualment i reitera que perquè l'acord d'ampliació del termini màxim de durada d'un procediment administratiu tingui efectes, no només s'ha d'acordar abans que finalitzi aquest termini màxim, sinó també notificar-se prèviament perquè no es produeixi aquesta caducitat.

Així, la decisió és d'estimació del recurs de cassació, anul·lant la sentència d'apel·lació i confirmant la nul·litat de la sanció imposada, atès que la caducitat del procediment va ser correctament apreciada pel jutjat d'instància.

1.10. ABÚS EN LA CONTRACTACIÓ TEMPORAL I CONVERSIÓ EN FUNCIONARI PÚBLIC (STS 25.02.2025)¹⁰

La controvèrsia derivada de l'abús en la contractació temporal a l'Administració pública ha generat una extensa jurisprudència, a nivell estatal i comunitari, així com l'adopció per part del legislador estatal de la Llei 20/2021, de 28 de desembre, de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública, la qual ha generat igualment, en la seva aplicació, molta controvèrsia.

La Llei 20/2021 ha estat objecte recentment de pronunciament per part del Tribunal Constitucional, a la STC 27/2025, de 29 de gener, en relació amb una qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa, si bé acorda la inadmissió de la mateixa per incorrecta formulació del judici d'aplicabilitat.

Tornant a la sentència del Tribunal Suprem comentada, es tracta d'avaluar si, com a conseqüència d'una situació d'abús en la contractació pública, es pot assolir directament la condició de funcionari públic. El Tribunal Suprem considera que no s'oposa a la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea denegar la conversió a funcionari fix o

10. ECLI:ES:TS:2025:688.

equiparable a qui hagi rebut nomenaments temporals abusius. En aquest sentit, el Tribunal desestima la pretensió de l'actora que se'l nomeni personal fix o que se l'indemnitzi per haver patit abús en la seva contractació temporal, per romandre més de tretze anys com a interina a la Junta de Comunitats de Castella-La Manxa, invocant la jurisprudència del TJUE que interpreta la clàusula 5, apartat 1, de l'Acord Marc de la Directiva 1999/70/CE.

Al marge de considerar el Tribunal Suprem que l'apreciació d'abús en els nomenaments temporals exigeix que es reiterin o prolonguin per cobrir necessitats no permanents o estructurals, indica que és contrari a la Constitució Espanyola convertir en funcionari fix o equiparable a qui hagi rebut nomenaments temporals abusius.

L'afectat per l'abús, si és cessat fora dels supòsits previstos legalment per a la terminació de la relació de servei temporal, tindrà dret a ser reposat fins que el lloc de treball exercit es cobreixi per funcionari públic o s'amortitzi; qui hagi estat objecte de nomenaments temporals abusius, si acredita haver sofert perjudicis per aquesta causa, tindrà dret a ser indemnitzat en mesura proporcionada a ells o en la que estableixi el legislador.

L'anterior no contradiu l'assenyalat pel TJUE, ja que no ha establert que la conversió de funcionari de carrera sigui una mesura exigida per l'Acord Marc, sinó que pot ser-ho quan no s'hi oposi el dret nacional.

La sentència indica que la posició de la part actora pretén eludir el posicionament del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, a la Sentència de 13 de juny de 2024 (assumptes acumulats C- 331/22 i C-332/22), que estableix que la conversió del treballador públic víctima d'un abús només és possible quan aquesta conversió no impliqui una interpretació *contra legem* del dret nacional. Afirmar el Tribunal Suprem que aquest pronunciament és de claredat cristal·lina, tan evident en el seu sentit que cap dubte pot suscitar, no ja al lector espanyol, sinó al de qualsevol país de la Unió Europea, per circumscriure'ns a l'àmbit en què s'aplica el seu ordenament jurídic i, després, a cap jutge. El Tribunal de Justícia s'ha manifestat en l'apartat 116 de la sentència amb ple coneixement dels termes en què està regulat a Espanya l'accés a l'ocupació pública i, en particular, l'adquisició de la condició de funcionari de carrera. I, naturalment, coneix sobradament l'abast que s'ha de donar a l'Acord Marc que acompanya la Directiva 1999/70/CE.

El Tribunal Suprem, en base a aquest criteri, indica que el dret espanyol no permet convertir el personal temporal de l'Administració en funcionari de carrera o personal fix de la mateixa equiparable sense que hi hagi els processos selectius previstos legalment per accedir a aquesta condició. És a dir, sense que se segueixin, no qualssevol formes de selecció, sinó procediments fonamentats en els principis constitucionals de mèrit i capacitat i igualtat, convocats a l'efecte i resolts amb totes les garanties per òrgans caracteritzats per l'objectivitat en l'acompliment de la seva funció.

Afegeix que aquests procediments posseeixen unes característiques que els distingeixen dels que s'observen en l'àmbit privat, de la mateixa manera que difereix el règim estatutari dels empleats públics del que és propi dels treballadors del sector privat. D'aquí que no siguin comparables com pretén la recurrent, improcedència de comparabilitat que també afirma la sentència del Tribunal de Justícia de 13 de juny de 2024.

En resum, entén el Tribunal Suprem que admetre la conversió pretesa suposaria, no ja una decisió *contra legem*, sinó *contra Constitutionem*. Vulneraria elements essencials de

la configuració de la funció pública disposats pel constituent, centrals en la seva operativitat que, a més, s'integren en els drets fonamentals dels aspirants a accedir a l'ocupació pública i han estat assumits per la consciència social com a trets distintius de dimensió subjectiva de les Administracions Públiques. En conseqüència, el Tribunal Suprem manté la jurisprudència configurada en l'accés a la funció pública, que no seria contrària a la interpretació de l'Acord Marc que acompanya la Directiva 1999/70/CE i que és mantinguda pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

2. TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DE CATALUNYA

2.1. IMPOSSIBILITAT D'APORTAR EN VIA DE RECURS DOCUMENTS QUE NO S'HAN APORTAT EN EL PROCEDIMENT ORIGINARI TOT I HAVER ESTAT REQUERITS (STSJCAT 02.IO.2024, SCA, SECCIÓ CINQUENA)

La lògica antiformalista que impregna el procediment administratiu implica que, en determinats supòsits, l'opció a escollir per part de l'Administració a l'hora de continuar o no el procediment per qüestions formals sigui la més favorable a la continuació d'aquest. No obstant això, l'article 118.1 de la Llei 39/2015, quan regula els principis generals dels recursos administratius, indica que no es tindran en compte en la resolució dels recursos, fets, documents o al·legacions del recurrent, quan havent pogut aportar-los en el tràmit d'al·legacions no ho hagi fet.

En el cas objecte d'anàlisi, es plantejava el recurs contra la resolució que va denegar la renovació de l'autorització d'un saló de joc, en base a que el plànol aportat amb la sol·licitud era erroni, i que amb el recurs d'alçada en va aportar un altre per esmenar l'error. La STSJCat de 2 d'octubre de 2024 (rec. 193/2022) confirma la resolució denegatòria indicant que, si bé la Llei 39/2015 estableix que els recursos administratius s'han de resoldre d'acord amb les al·legacions i proves del procediment originari, aquesta regla no és absoluta, ja que l'article 118.1 admet l'aportació de documents nous en via de recurs quan s'hagin de tenir en compte nous fets o documents no recollits en l'expedient originari. Tanmateix, recorda que el Tribunal Suprem ha puntualitzat que aquesta previsió legal no implica ni permet que, quan la persona interessada ha tingut diverses ocasions per fer al·legacions i mantingui un silenci eloqüent, sigui aplicable aquesta possibilitat d'aportar nous documents en fase de recurs.

En aquest cas, constata que l'Administració, en el procediment ordinari, va requerir dues vegades a la persona interessada perquè aportés el plànol, i afirma que amb el recurs d'alçada no podia presentar-ne un de nou amb una distribució diferent dels espais del saló de joc. També rebutja que s'hagi vulnerat el principi de confiança legítima, ja que el precedent administratiu només opera dins de la legalitat, i aquest principi només seria aplicable si l'autorització que es pretén renovar s'hagués ajustat a dret.

2.2. HORARIS COMERCIALS; QUALIFICACIÓ DE ZONA DE GRAN AFLUÈNCIA TURÍSTICA (STSJCAT 23.IO.2024, SCA, SECCIÓ CINQUENA)

La Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, regula els horaris comercials, amb la voluntat de detallar l'horari comercial d'aplicació general a tot el territori, els supòsits d'exclusió de l'horari comercial general en virtut del tipus i la localització de l'establiment, i també el procediment per a determinar la qualificació de les zones turístiques com a excepció de l'horari comercial general.

La regulació de la limitació dels horaris comercials ha generat controvèrsia al voltant de si ha de prevaldre el respecte a la llibertat de mercat o, pel contrari, i la protecció del petit comerç, entre d'altres extrems a valorar. En la pràctica, dintre d'un règim que no es pot qualificar de llibertat horària, s'ha imposat un model de limitació de l'apertura horària dels establiments, sense perjudici de què, en determinats àmbits i municipis, atenent a la seva singularitat, s'hagin establert regulacions específiques, que amplien la llibertat horària, establint règims especials d'obertura dels establiments comercials ubicats en el seu àmbit.

En el cas de la sentència comentada, el recurs (rec. 160/2022) es va interposar contra l'aprovació de la qualificació d'una àrea de Barcelona com a zona de gran aflluència turística (ZGAT), a l'efecte d'horaris comercials, durant un període de l'any concret i amb un horari de 12 a 20 hores els dies festius. Aquest règim d'horaris comercials va ser qüestionat pels recurrents, en entendre que establia limitacions a la garantia de la unitat de mercat, comparativament amb altres territoris. La controvèrsia judicial s'articulava al voltant de l'encaix en la normativa aplicable d'aquest règim d'horaris, des del punt de vista geogràfic i temporal, així com la justificació concreta de les mesures adoptades. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya desestima el recurs interposat, en entendre que les ZGAT atenen a un doble ordre de consideracions: l'interès local (atès que la sol·licitud l'ha de fer l'ajuntament) i l'interès econòmic general, el qual es concreta en la possibilitat d'excepcionar justificadament l'horari comercial general. Al mateix temps, el Tribunal recorda que la limitació temporal i territorial de la ZGAT respon a la protecció dels interessos del consumidor local i del petit comerç i hi afegeix que el Tribunal Suprem va declarar que la regulació de les ZGAT en la Llei d'horaris comercials (que disposa que les limitacions temporals o territorials s'han de justificar d'acord amb els interessos comercials i turístics i en benefici del consumidor) és compatible amb la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia d'unitat de mercat. En aquest cas, conclou el Tribunal que les limitacions geogràfiques i temporals de la ZGAT aprovada estan justificades, raó per la qual desestima el recurs.

2.3. APLICACIÓ DEL PRINCIPÍ DE PROPORCIONALITAT A LA REVOCACIÓ DE SUBVENCIONS (STSJCAT 23.IO.2024, SCA, SECCIÓ SEGONA)

La Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, a l'article 37.1b recull com a causa de reintegrament de les subvencions l'Incompliment total o parcial de l'objectiu, de l'activitat, del projecte o la no-adopció del comportament que fonamenten la concessió de la subvenció. En una interpretació estricta de la norma, el reintegrament de la subvenció proce-

diria no tan sols en els supòsits d'un incompliment total, sinó també en els casos de que aquest sigui parcial. No obstant això, hi ha ocasions en les quals el percentatge d'incompliment és, quantitativament parlant, reduït en relació amb el total i, tot i això, el procediment de revocació es realitza per la totalitat de la subvenció rebuda, el que genera el rebuig del beneficiari. És el cas plantejat en el recurs contenciós núm. 123/2023, en què es tractava de la revocació total d'una subvenció, realitzada per part de la Generalitat, en relació amb unes obres que havien estat realitzades per un Ajuntament amb un percentatge d'execució molt alt.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·la la revocació total de l'ajut concedit a un ajuntament per executar una obra hidràulica, recordant que el Tribunal Suprem ha declarat que s'ha d'aplicar el principi de proporcionalitat quan es pugui graduar l'incompliment del beneficiari en comparació amb el grau de compliment general de les seves obligacions. Així es va establir, per exemple, a la Sentència del Tribunal Suprem de 31 d'octubre de 2017 que es cita que, en aplicació del principi de proporcionalitat en el marc de l'obligació de reintegrament de subvencions, indica que l'Administració té el deure de ponderar les causes d'incompliment de les condicions imposades determinant de l'atorgament de la subvenció i valorar l'actuació del beneficiari, tendent a satisfer de forma significativa els interessos públics perseguits.

D'altra banda, afegeix que l'article 37.2 de la Llei 38/2003, estableix que quan el compliment pel beneficiari o, si s'escau, entitat col·laboradora s'aproximi de manera significativa al compliment total i s'acrediti per aquests una actuació inequívocament tendent a la satisfacció dels seus compromisos, la quantitat a reintegrar vindrà determinada per l'aplicació dels criteris enunciats en el paràgraf n) de l'apartat 3 de l'article 17 d'aquesta Llei o, si s'escau, les establertes en la normativa autonòmica reguladora de la subvenció. En aquest sentit, considera el Tribunal que, en base a aquesta previsió s'obre la possibilitat d'aplicar com a criteri interpretatiu de l'obligació de reintegrament el principi de proporcionalitat, i modular els efectes del reintegrament.

En aquest cas, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya entén que la Generalitat ha actuat de manera excessivament formalista, atès que l'Ajuntament havia justificat el compliment del 90,58 % de l'obra i el seu pagament, així com les circumstàncies que haurien determinat el retard, que es podria considerar parcialment justificada. En conseqüència, considera que la decisió de revocar la subvenció és desproporcionada, en tant que es tracta d'un retard en l'acreditació del compliment que no té prou entitat per constituir un incompliment greu que comporti el reintegrament de la subvenció. Igualment, el Tribunal té en compte que es tracta d'una subvenció atorgada a una altra administració pública per executar una obra pública d'interès públic, i que la Generalitat no qüestiona l'execució efectiva ni el pagament de l'obra.

2.4. VALORACIÓ DE LES AL·LEGACIONS PRESENTADES EN ELS TRÀMITS D'AUDIÈNCIA I INFORMACIÓ PÚBLICA (STSJCAT 30.IO.2024, SCA, SECCIÓ TERCERA)

La motivació de les resolucions administratives implica, en els procediments en els quals es fan els tràmits d'informació pública i audiència als interessats, l'obligació de valorar i donar resposta a les al·legacions que hagin estat formulades.

En aquesta sentència (rec. 59/2019), el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya desestima el recurs interposat per un ajuntament contra la llicència ambiental d'una empresa de gestió de residus. En aquest cas, es tractava de les al·legacions realitzades per l'Ajuntament que interposa el recurs contenciós en relació amb una llicència ambiental atorgada per un altre ajuntament que tramitava el procediment de llicència.

L'ajuntament recurrent al·legava que se li havia causat indefensió pel fet que l'Administració que va tramitar el procediment no va respondre, o ho va fer de manera insuficient, a les al·legacions que va formular en els tràmits d'audiència i informació pública. Tanmateix, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya recorda que la possibilitat de fer al·legacions no implica necessàriament que s'hagin d'acceptar, ni obliga a l'Administració actuant a demostrar la no idoneïtat de la proposta del particular, ni imposa cap extensió o profunditat de les respostes, sinó que es pot acceptar fins i tot una resposta implícita a determinades al·legacions en funció de les circumstàncies. En aquest cas, la sentència considera que l'Administració va contestar les al·legacions, directament o indirectament, i que la resposta és suficient.

En qualsevol cas, cal tenir present la importància de la motivació en les decisions administratives, als efectes d'evitar haver de discutir en seu judicial si la resposta és suficient, succinta però suficient (com el cas de la sentència), o insuficient.

2.5. OBLIGATORIETAT DE LA CONSULTA PÚBLICA PRÈVIA EN LA TRAMITACIÓ DE REGLAMENTS MUNICIPALS (STSJCAT 08.II.2024)

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya recorda la importància de donar compliment al tràmit de consulta pública prèvia de l'article 133 de la Llei 39/2015, en el cas d'elaboració de disposicions de caràcter general, com és el cas de les ordenances municipals.

Aquesta sentència estima el recurs interposat per la Generalitat contra el Reglament de la Guàrdia Municipal de Vilobí d'Onyar, i en declara la nul·litat per omissió del tràmit de consulta pública prèvia de l'article 133.1 de la Llei 39/2015. I assenyala, d'acord amb la doctrina del Tribunal Suprem, que la consulta pública prèvia és obligatòria en la tramitació de les ordenances locals no tributàries, en tant que no s'aplica el principi d'especialitat que estableix la disposició addicional primera de la Llei 39/2015 (cal recordar que tampoc és aplicable en el cas dels instruments urbanístics). D'altra banda, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya considera que no s'ha justificat en el procediment l'existència de cap causa legal que permeti prescindir d'aquest tràmit. Igualment, la Sentència analitza la qüestió de la *legitimitatio ad causam*, confirmant que la Generalitat té legitimació activa per impugnar el Reglament, ja que regula aspectes controvertits relatius a la denominació del cos, la dotació de defenses d'ús elèctric i la càmera corporal, que afecten la seguretat pública i la coordinació de les policies locals, sobre les quals la Generalitat té les competències que li reconeix l'article 164 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

2.6. REQUISITS DE L'EXPEDIENT ELECTRÒNIC (STSJCAT 20.II.2024)

La incorporació dels mitjans electrònics a l'Administració de Justícia s'articula al voltant de la tramitació electrònica i la desaparició del suport paper. En aquest punt, l'articulació de l'expedient administratiu judicial, complint amb les previsions de la normativa de procediment, i la normativa tècnica d'interoperabilitat, resulta essencial. No obstant això, a hores d'ara, existeixen requeriments normatius que imposa l'article 70.2 de la Llei 39/2015 que són complicats d'implementar tècnicament, i que deriven en expedients administratius tramesos als Jutjats i Tribunals que plantegen dubtes en quan a si han estat correctament configurats.

Davant d'expedients administratius tramesos que no siguin o no es consideren correctament articulats, cada vegada són més freqüents les sentències que analitzen aquesta qüestió, com la sentència comentada. Aquesta sentència condemna l'Agència Catalana de l'Aigua a finançar el cost d'una obra hidràulica en execució del pla urbanístic per construir un nou estadi de futbol entre Cornellà i el Prat de Llobregat. Com a qüestió prèvia, el Tribunal adverteix que l'expedient administratiu no compleix els requisits que estableix la norma, que exigeix que s'envii complet, foliat i, si escau, autènticat, i amb un índex, i recalca que això també s'aplica als expedients electrònics. Així, la sentència constata que, si bé s'incorpora un índex dels documents que el formen, no està foliat. I recorda que, encara que l'Administració denomini *expedient digital* el que remet en suport de CD, l'expedient tramés no ho és, ja que la transformació de documents en format paper a un format digital no és només proporcionar una imatge escanejada, sinó que s'han de poder consultar fàcilment i ràpidament mitjançant l'índex. També remarca que les pàgines que s'indiquen en l'índex són les del document PDF, i no les de l'expedient administratiu, i que no coincideixen les unes amb les altres.

Son diversos els pronunciaments judicials que han analitzat aquesta qüestió però, a hores d'ara, es tracta de sentències merament declaratives, ja que no deriven cap conseqüència jurídica pràctica en termes de pronunciament judicial de la manca de compliment dels requeriments legals de l'expedient administratiu.

2.7. MESURES DE PROTECCIÓ DE L'ECOSISTEMA MARÍ DE LES ILLES MEDES (STSJCAT 11.I2.2024)

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya confirma la resolució que va aprovar la revisió anual, per al 2022, del nombre màxim d'immersions amb escafandre autònom en l'àrea protegida de les Illes Medes. Remarca que l'actora confon la manca de motivació amb la seva disconformitat amb el criteri de l'Administració, i afirma que l'actora ha entès perfectament les raons que han portat l'Administració a reduir el nombre màxim d'immersions, ja que ha elaborat una demanda coherent i fonamentada. Quant al fons de l'assumpte, constata que la llei no limita la disminució del nombre màxim d'immersions al fet que la causa del possible deteriorament de l'estat de conservació de l'ecosistema marí sigui el busseig, i remarca que la Generalitat pren les mesures al seu abast que poden ser eficaces per assolir la finalitat de preservar l'ecosistema de les illes Medes i que en aquesta matèria regeix el principi de precaució.

2.8. REVISIÓ D'OFICI D'ACTES NULS I ABAST DE LES FACULTATS REVISORES DELS TRIBUNALS (STSJCAT 19.02.2025)

Aquesta sentència analitza els límits que tenen els Tribunals de Justícia, a l'hora de resoldre recursos contenciosos interposats contra la inadmissió d'una petició de revisió d'ofici d'un acte administratiu, sense haver-ser produït per part de l'Administració autora de l'acte tramitació alguna més enllà de la derivada de la inadmissió. En aquest sentit, la sentència analitza si el tribunal, a l'hora de dictar sentència, pot declarar directament la nul·litat d'un acte (en aquest cas, una llicència urbanística per construir un hivernacle) quan la part que n'insta la nul·litat havia sol·licitat a l'Administració iniciar el procediment de revisió d'ofici i aquesta no hi havia donat resposta, o si, per contra, ha d'ordenar la retroacció de les actuacions perquè l'Administració tramiti la revisió d'ofici.

D'entrada, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, invocant la sentència del Tribunal Suprem de 19 de desembre de 2022, afirma que no es pot donar una resposta taxativa, sinó que depèn de les circumstàncies del cas en concret. I indica que la sentència d'instància va exposar amb detall les raons per les quals declarava la nul·litat de la llicència i que, en conseqüència, en les actuacions hi consten tots els elements de judici necessaris per resoldre aquesta qüestió en segona instància. A més, remarca que, en el cas en concret, l'Ajuntament ni tan sols va incoar el procediment de revisió d'ofici, sinó que va inadmetre a tràmit la sol·licitud, malgrat que no es donava cap dels supòsits legals d'inadmissió. Per això, conclou que la Sala pot resoldre sobre la nul·litat de la llicència, ja que disposa de tots els elements de judici per fer-ho i, a més, perquè la tutela judicial efectiva seria vulnerada si el Tribunal no es pronunciés sobre el fons de l'assumpte, quan l'Administració podia i havia de resoldre sobre la revisió i que, no fer-ho, aniria en contra del principi d'economia processal.

3. JUTJATS CONTENCIOSOS ADMINISTRATIUS

3.1. NOTIFICACIONS ELECTRÒNIQUES: NOTIFICACIÓ A LA PERSONA VINCULADA (SJCA DE BARCELONA NÚM. 1, 04.09.2024)

Dintre de les sentències dictades en matèria de notificacions electròniques, hem d'estar a la casuística que caracteritza a les mateixes, sota el paràmetre de que, en la interpretació dels preceptes reguladors de les notificacions administratives, es produeixi o no una situació d'indefensió material. Al mateix temps, hem de tenir present el règim d'obligatorietat de les notificacions electròniques per a determinats col·lectius, com les persones jurídiques, que progressivament ha estat implementat en la pràctica per les administracions públiques.

En el cas indicat, la sentència (rec. 267/2022) confirma les resolucions que van inadmetre a tràmit les sol·licituds de revisió d'ofici de diverses resolucions sancionadores en matèria de protecció del patrimoni natural i de la biodiversitat.

L'empresa recurrent al·legava que havia patit indefensió en el procediment sancionador, perquè l'acord d'incoació només s'havia notificat a la persona física vinculada, però no a la persona jurídica, fet que va comportar el rebuig tàcit de la notificació al cap de deu dies.

El jutjat remarca que la notificació es va posar a disposició tant de l'empresa com del seu representant legal, però que cap dels dos hi va accedir, malgrat que es va enviar l'avís de posada a disposició a l'adreça electrònica que va indicar l'empresa. Amb tot, afegeix que, encara que només s'hagués notificat l'administrador, això no determinaria que fos impossible que la persona jurídica conegués el contingut de la resolució. A més, la sentència recorda que les persones jurídiques tenen l'obligació de relacionar-se amb l'Administració a través de mitjans electrònics, mitjançant els seus representants, i que no poden invocar una expectativa legítima de ser notificades per duplicat.

En resum, la Sentència aplica el criteri general fixat per la jurisprudència del Tribunal Suprem, conforme al qual l'essencial no és que l'interessat hagi accedit o no a la notificació, sinó que hagi tingut la possibilitat de fer-ho.